

נושא אישי

על...

דסי רבינוביץ

מחילה: שירה

פיה: ר' זרוב

מורה: חרי פאלי

שרה: גלס"ז

בזכות הסדרן
אבי יותר קרובה
לאלוקים

בת גליל הקטנה

למסכת רבינו גרשון הקדוש!

בהנחלתו של רבינו גרשון הקדוש
אז נאמר

הוא היה חכם גדול
במחשבתו ופיו
במחשבתו ופיו

במחשבתו ופיו
במחשבתו ופיו

במחשבתו ופיו

במחשבתו ופיו

במחשבתו ופיו

במחשבתו ופיו

תוכן:

- 1.....מבוא
- 2.....השתלשלות המחלה
- 3.....התמודדות
- 5.....שמחה
- 7.....חסד
- 9.....צדק
- 10.....מוות
- 12.....סיכום
- 13.....ביבליוגרפיה

קבוא:

בחרתי לעשות את העבודה על דסי רבינוביץ ז"ל.
דסי היתה בחורה רגילה-הדריכה בבני עקיבא, למדה בתיכון, והחלה ללמוד
לבגרות. לאחר תקופה ארוכה בה הרגישה חולה, גילו הרופאים כי היא חולה
במחלת הסרטן. על אף מחלתה, השתדלה דסי לא להיכנס למצב של
רחמים עצמיים ועצבות אלא השתדלה להיות בשמחה, ולעזור לאנשים
אחרים. הטיפולים שעברה גרמו לשיער שלה לנשור, אך דסי החליטה לא
להתבייש בקרחת ואף הרבתה להצטלם מתוך רצון להביא למודעות שחולה
סרטן הוא אדם ככל האנשים ואין סיבה להתרחק ממנו.
לצערנו מאבקה האמיץ של דסי במחלת הסרטן לא צלח והיא נפטרה, ובכל
זאת ניתן לראות בו היבטים של ניצחון.

בחרתי לעשות את העבודה על דסי כי נורא עניין אותי איך היו לה כוחות
להיות שמחה למרות כל הקשיים.

ידוע לי שדסי:

-חולת סרטן
-נפטרה בגיל 19
-היתה שמחה
-כתבו עליה ספרים
-הדריכה בקייטנות
-עזרה לילדים במצב שלה
-גרה באפרת
- היתה דתיה

מעניין אותי לדעת עוד על המשפחה שלה, על המחלה שלה, על התמודדות
שלה ועל התכונות והמעשים שלה.

ראשי הפרקים של העבודה יהיו:

11	מחלת הסרטן
12	התמודדות
13	שמחה
14	חסד
15	צדק
16	מותה

השתלשלות המחלה

החל מחודש אייר תשנ"ד בהיותה כבר בת 17, חשה דסי כאבים עזים בכתף ובחזה. דסי פנתה לרופאים שונים, אך לא קיבלה הסבר שהניח את דעתה. בחודש טבת תשנ"ה, לאחר חצי שנה של תלונות, אבחנו הרופאים לבסוף כי דסי סובלת מסרטן בלוטת הלימפה בחזה (לימפומה) מסוג נון-הוצ'קין. דסי אושפזה באופן מיידי במחלקה ההמטולוגית בבית חולים 'הדסה' עין כרם, וקיבלה טיפולים כימותרפיים. לאחר הפוגה במחלה זוהתה בבדיקות נקודה חשודה בכבד, ולפיכך הוחלט על השתלת מוח עצם.

בחודש אדר עברה דסי השתלת מוח עצם. הרופאים ועמם דסי ומשפחתה קיוו כי בכך הסתיים המאבק במחלה.

בערב ראש השנה תשנ"ו חשה דסי כאבים חזקים בכתף. הבדיקות אישרו את נוכחות המחלה. דסי אושפזה וקיבלה טיפולים כימותרפיים.

בטבת תשנ"ו התברר שהטיפול הכימותרפי נכשל. הגידול הסרטני נשאר עקשן ועמיד. בהוראת הרופאים עברה דסי הקרנות, יום יום במשך חודשיים.

שבוע לאחר סיום ההקרנות, בחודש אדר, התפרץ הגידול הסרטני ונראה לעין. הטיפול בהקרנות נכשל. הרופאים ב'הדסה' התייאשו.

בחודש ניסן תשנ"ו עברה דסי למחלקת מוח עצם בבית החולים רמב"ם בחיפה.

בחודש אלול הדרדר מצבה הגופני. כשבוע לפני פטירתה שוחררה דסי מבית החולים לביתה.

בליל ראש השנה תשנ"ז, מתוך תרדמה, עלתה דסי לגנזי מרומים.

הטיפול במחלה:

דסי קיבלה טיפול כימוטרפי. טיפול כימוטרפי הוא טיפול כימי שתפקידו להרוס את תאי הסרטן המתרים המהירות. הבעיה היא שהחומרים הכימיים הורסים תאים נוספים בגוף, כמו תאים במערכת העיכול ותאי השיער. לכן הטיפול גורם גם לבחילות, הקאות שלשולים, ולנשירת השיער. גם דסי סבלה מתופעות אלו. בנוסף טופלה דסי על ידי הקרנות וגם עברה השתלת מוח עצם.

התמודדות

הדרך של דסי להתמודד עם המחלה היתה לא לוותר לעצמה ולא לרחם על עצמה, אלא להאמין שהיא תנצח ולהמשיך להלחם.

דסי אמרה: "סרטן הוא מחלה עקשנית אבל אני עקשנית יותר. אני חייבת לנצח. אני מאמינה שאני אנצח. לדעת להתמודד ולא לוותר. לא לשקוע ברחמים עצמיים". דסי ראתה במחלה מתנה, פרס. מתנה שעזרה לה להתקרב יותר אל ה', מתנה שעזרה לה ללמוד דברים על עצמה ולהיות אדם טוב יותר. דסי התמודדה עם מחלתה מתוך מודעות מלאה למצבה. דרכה היתה לעמוד באופן ישיר מול המחלה הקשה, להבין את חומרת המצב ולומר: "אני חייבת להצליח". למצוא פתח של תקווה, וממנו לשאוב את כוחות החיים. דסי חשה, שהטיפולים והתרופות כשלעצמם אינם יכולים להוות פתרון מלא לרפואתה. היא האמינה שיש לה חלק מרכזי בדרכה להבראה. דסי נהגה להעלות את המחשבות שהטרידו אותה בכתב, על פתקים שונים, כדי לסייע לה בארגון ובסידור מחשבותיה.

בראיון לעיתון "ידיעות אחרונות", ימים ספורים לפני פטירתה, נשאלה דסי על פחדיה: "אני מפחדת אבל משתדלת לדבר עם חברים על כל פחד שקיים בי, כדי להתמודד עם הפחד הספציפי".

דסי היתה מעורבת באופן פעיל בכל מהלך הטיפול הרפואי. מתוך רצון לשלוט במתרחש, חקרה כל דבר הקשור בטיפול אשר עברה, והיתה בקשר רציף עם הצוות המטפל.

גם ברגעים הקשים של דסי, השתדלה תמיד למצוא את הטוב שיש במצב הרע. בנוסף לכך הייתה דסי חושבת על דרך יצירתית להעביר את המסר הזה לאחרים. לדוגמא: כאשר נודע לדסי שמחלת הסרטן חזרה בערב ראש השנה, היה לדסי קשה מאד לקבל את הידיעה. הנסיעה הביתה הייתה קשה ומושכת. רוב הזמן שררה שתיקה. דסי וברוריה היו שקועות כל אחת במחשבותיה, מתמודדות עם הידיעה הקשה. "אמא, עצרי כאן בבקשה", שמעה ברוריה לפתע את דסי. "היכן? מה פתאום כאן, באמצע הכביש?" "לא באמצע, בצד, כאן ליד העדר". בצד הכביש רעה עדר עזים גדול בשדה יבש. השמש להטה בעוז, וברוריה לא הבינה מדוע רוצה דסי לעצור. אחרי שברוריה החנתה את המכונית, פתחה דסי אצת הדלת ויצאה החוצה. דסי החלה לאסוף גללי עזים יבשים מהשדה. כאשר מילאה חצי שקית, חזרה

והתיישרה לצד אימה במכונית. "לשם מה לך הגללים?" שאלה ברוריה, "מה תעשי בהם?" "חכי ותראי", ענתה דסי בקול מאושש. ניכר היה שמצב רוחה השתפר מעט. ברוריה לא הבינה והן המשיכו בנסיעה. כאשר נכנסו הביתה, פנתה דסי למטבח ואספה כמה שקיות מזון קטנות. היא חילקה את הגללים שאספה לשקיות הקטנות והוסיפה סוכריה אדומה לכל שקית. באותו יום קיבלו חברותיה הקרובות של דסי ברכת "שנה טובה" מיוחדת מאוד. לכל שקית עם גללים וסוכריה צורף פתק:

בכל זיפת

אפשר למצוא

את הטוב

שנה טובה,

דסי

אחת הדרכים של דסי להתמודד עם הדברים שהקשו עליה היתה להמציא להם שמות יותר ידידותיים. לדוגמא: לגידול הסרטני קראה "דני", את שקית האינפוזיה כינתה "שרגא", ול"איקמן" (צינורית שמחוברת לעורק הראשי) קראה "יהושפט".

דסי נעזרה גם בהומור כדי לשרוד בתקופת המחלה. (למשל: את המחלקה של חולי הסרטן כינתה "מעלה הקרחות") מי ששמע אותה היה לפעמים המום כי לא היה רגיל להומור שחור כזה. דסי הסבירה: "ראיתי שכדי לשרוד ולעבור את הדברים שקשים יותר מהקאה וקרחת חייבים לצחוק. זוהי מלחמת הישרדות המושתת על הומור ועל ניסיון למצוא נקודות אור בכל החושך." "למצוא את הטוב" זו הסיסמה שהנחתה את דסי בתקופה שבה חזרה המחלה.

דסי אמרה: " פעמים בחיים אנו מגיעים למצבים לא צפויים ולא רצויים, והבררות שעומדות בפננו מסתכמות באחת, והיא להתמודדו"

"פעמים בחיים אנו מגיעים למצבים
לא צפויים ולא רצויים והבררות
שעומדות בפננו מסתכמות באחת, והיא להתמודדו"

שמחה

אחת התכונות שאפיינו את דסי היתה שמחה. גם במצבים הקשים שהיו לה
דסי מצאה דרכים לשמוח ולשמח אחרים.
דסי אמרה:

אני יהודיה שמחה.
אני מאמינה שהלבבות
הולכים אחרי המעשים
בגלל זה אני משתדלת
לחייך הרבה

דסי המציאה מילה חדשה- "השתמחת" שמשמעותה לשמח את עצמי.
דסי נהגה לשאול חברים: "השתמחת היוסד כלומר מנה עשית כדי לשמח
את עצמך ולשמח אחרים?
גם בזמנים שלא היה הכל שמת, התאמצה דסי למצוא דברים קטנים שיגרמו
לה שמחה. דסי הכינה לעצמה רשימה של דברים שמשמחים אותה, כמו
למשל: לעשות אמבטיית קצף, לשחק שש-בש וכיו, כדי שכשהיא תהיה
עצובה היא תוכל למצוא ברשימה משהו שישמח אותה.
גם בבית החולים ניסתה דסי לגרום לאווירה שמחה. הסלון של המחלקות
שבהן הייתה הפך למרכז חברתי תוסס: משחקי שש-בש, ערבי שירה ועוד.
בראש חודש אדר ארגנה דסי דוכן מכירה בבית החולים בו חולקו מזרקים
מלאים בסוכריות קטנות, ושרשראות סמיילי לרופאים ולחולים. דסי צוותה על
כולם "לשמוח אדר היוסד"
כשהתקרב חג הסוכות ביקשה דסי מהוריה להביא כפות תמרים ולתלות
אותם במחלקה כסכך כדי שתורגש אווירת החג. דסי אספה את כל הילדים
במחלקה והכינה איתם קישוטים צבעונים לסוכות. החולים והרופאים נהנו
מאוד מאוירת החג הצבעונית.

המוטו של דסי היה "בריאות ושמחה". בשלב מסוים של המחלה הפכה אותו
ל"שמחה ובריאות", מתוך הטענה שהשמחה חשובה מהבריאות, שהרי אדם

בריא אך עצוב מה טעם לו בחייו. אדם שמת, ואפילו הוא חולה-יש טעם לחיים
שבעבורם הוא נאבק.

בראיון ליידיעות אחרונות, מספר ימים לפני ראש השנה, בשבוע האחרון
לחייה, אמרה דסי: "כשגילו שאני חולת סרטן, לא פחדתי למות מהסרטן.
פחדתי שלא אוכל להחזיר את השמחה, פחדתי שלא אהיה שמחה יותר."

דסי
היא חיה
בירושלים
בבית
האבות
בירושלים
בבית
האבות

חסד:

לדסי היה איכפת מכל אחד. גם מאנשים שלא הכירה. היא היתה רגישה למצב של האחר.

לדוגמה: באחד הימים שדסי ואמא שלה היו בבי"ח, הן ראו אישה עם סלים שאוספת שאריות אוכל. דסי ניגשה אל האישה, עשתה איתה הכרות והזמינה אותה להצטרף אליהן לארוחה. דסי שוחחה איתה והקשיבה קשב רב לסיפור חייה העצוב של האישה, החזיקה את ידה וליטפה אותה. דמעות זלגו מעיניה של האישה והיא אמרה לה שהיא הבן - אדם הראשון שמדבר איתה בארץ כי כולם חושבים שהיא משוגעת.

לדסי היה חשוב לעשות כל מצווה עד הסוף, בשלמות. לדוגמא: יום אחד כאשר דסי וברוריה אמה נסעו לבדיקות בבית החולים, אספו בדרך אישה זקנה טרמפיסטית. כאשר הגיעו לירושלים, ברוריה אמרה לאישה שעליה לרדת כי הן ממשיכות לבית החולים. דסי שאלה את הטרמפיסטית לאן היא צריכה להגיע ובקשה מאמה שתיקח אותה למקום שאליו צריכה להגיע. כאשר ירדה הטרמפיסטית אמרה דסי לאמה: " כאשר תהיי זקנה, גם את תרצי שיורידו אותך באמצע הדרך? אם עושים מצווה, צריך לעשות אותה עד הסוף לא צריך לעשות חצי מצווה"

יום אחד באו לבקר את דסי חיים ומירי ארנטל, ראשי עמותת זיכרון מנחם. הם סיפרו לדסי על העמותה התומכת בילדים חולי סרטן ובני משפחותיהם: מבקרים, עורכים מסיבות, טיולים ומחנות נופש. חיים ומירי הציעו לדסי להצטרף כמדריכה למחנה הקיץ של זיכרון מנחם לאחר שתבריא. דסי הדריכה בקייטנת זיכרון מנחם ובזכות היותה חולת סרטן בעצמה הבינה את החניכים היטב ועזרה להם רבות.

מספרת אחת החניכות: "בשנתיים אלו נקשרתי אל דסי בתור מדריכה וגם בתור חברה שעזרה. היא הראתה לי מה כוחו של אדם, כמה יכול הוא לסבול ותמיד לחייך. דסי דיברה איתנו עד שעות הלילה המאוחרות על כל הדברים המשותפים לנו, כמו בדיקות ותרופות. בזה היא הייתה שונה. תמיד צחקה

והקרינה אור, תמיד סיפרה משלים, היא פשוט אהבה את החיים. מדסי
למדתי עד כמה החיים הם דבר יקר.
אחד המדריכים בקייטנה סיפר: "אף שלא ממש הכרתי את דסי בימים
הראשונים, היא מאוד בלטה בשטח. תמיד היינו רואים אותה עם ילד ביד
אחת ומיקרופון ביד השניה. דסי תמיד התרוצצה ממקום למקום, מילד לילד,
לספר סיפור, לעודד ולהצחיק. אהבת חיים של דסי היתה מקור השראה
לכולנו."

צדק

למעלה משנה טופלה דסי בבית החולים 'הדסה' עין כרם בירושלים. בחודש אדר תשנ"ו התיאשו הרופאים בבית החולים מסיכוייה של דסי להחלים ממחלתה. דסי עברה לטיפול של פרופ' יעקוב רואן, בבית החולים רמב"ם בחיפה. פרופסור רואן האמין שעדיין לא מצאו אפשריות לטיפול. בתקופה זו נזקקה דסי לשירותו של בית החולים הדסה, וקיבלה בהדסה מנות דם וטרומבוציטים כשהתה בביתה בין אשפוז לאשפוז. בבדיקה שנערכה לדסי בביתה ב- 15.4.96 נמצא כי היא זקוקה לעירוי דם בדחיפות. המשפחה התקשרה לבית החולים ובבית החולים אמרו להם שדסי לא תוכל לקבל עוד טיפולים בבית חולים זה בהוראות מנהל המחלקה, זאת מכיון שעברה לבית החולים רמב"ם בחיפה. בסופו של דבר קיבלה דסי את הטיפול בבית חולים אחר. דסי חשבה שמחובתה לצאת למאבק ציבורי על זכותו של כל חולה לקבל טיפול ויחס הוגן ומכובד מרופאיו. מתוך דאגה לדסי, הסתייגו רבים מקרוביה לעניין. לאחר התלבטויות מרובות החליטה דסי, מתוך תחושות אחריות קלפי חבריה החולים, לצאת בכל זאת למאבק הציבורי. לעזרתה נרתם תחקירן 'מעריב' רונאל פישר, שפרסם בסיוע ציוותו סידרת כתבות אודות הפרשה, בשם 'המאבק לחיים של דסי רבינוביץ'.

הפרשה עוררה גלים רבים.

דסי ואימה רואינו בכל אמצעי התקשורת, שלא יכלו להישאר אדישים למקרה הקשה. התגובות היו רבות ומגוונות. אל דסי התקשרו אישי ציבור רבים, וכן אזרחים שהסיפור נגע לליבם או בעלי סיפורים אישיים דומים. בעקבות ההד התקשורת הודיע שר הבריאות על מינוי ועדה מטעם משרדו, על מנת לבדוק את פרטי הפרשה.

לאחר כשבועיים הגישה הועדה את מסקנותיה. הועדה מצאה את תלונתה

של דסי נכונה בכל פרטיה.

קווות.

באחד מימי השבוע הגיע אל דסי כתב של אחד מהעיתונים הגדולים. כששאל את דסי האם היא מפחדת דסי ענתה: "כן, אני מפחדת. אני מפחדת למות, אבל אני יודעת שלאדם אף פעם אין שליטה על אורך חייו, אלא על עומקם ורוחבם. הכתב שאל את דסי: "איך את מסכמת את השנה שעברה?" דסי ענתה: "שנה מאוד טובה כי למדתי לאהוב דברים. זו היתה השנה הקשה ביותר בחיי, אבל גם הטובה ביותר, הגעתי לעוצמות גדולות כל כך של סבל, וגם של שמחה, פשוט אי אפשר להאמין". הכתב שאל את דסי מה היא רוצה לאחל לאנשים אחרים ודסי ענתה: "אני רוצה שכולם יהיו בריאים, ושמתוך הבריאות אנשים יפקחו את העניים ויראו את הדברים הגדולים והטובים. שיצליחו לראות אותם שלא מתוך מחלה. ואני מאחלת שמחה ובריאות!"

דסי התכוונה לאפשרות שהיא תמות וניסתה להכין לכך את אמה.

יום אחד סיפרה דסי סיפור לאמה:

אב ובנו עמדו על שפת הים וצפו באונייה ששטה במרחביו. לפתע נעלמה האונייה. הבן התחיל לבכות: "האונייה נעלמה! לא רואים אותה יותר!" הרגיע אותו האב: "אנחנו אמנם איננו רואים כבר את האונייה, אבל היא לא נעלמה. היא נמצאת מעבר לקו האופק".

ברוריה הבינה שדסי מתכוונת לכך שבקרוב היא לא תהיה פה אבל גם אם לא יראו אותה היא תהיה במקום אחר!

בערב ראש השנה תשנ"ז מטבחה של ברוריה רחש פעילות. מבקרים רבים נכנסו לבית משפחת רבינוביץ לאחל שנה טובה. כולם נכנסו לחדרה של דסי. לא כולם מצאו אותה ערנית. גם שיחות טלפון כמעט שלא הועברו אליה. רוב הזמן היתה רדומה.

ברוריה עלתה לחדרה של דסי וישבה לצידה בשקט. דסי פקחה את עיניה, ולמראה הבעת פניה מלאת הרחמים של ברוריה שאלה: "אמא את עצובה? למה? אני לא רוצה לראות אותך עצובה אף פעם, הבטיחי לי! אני מרגישה שהולכת להיות לי שנה נהדרת. עכשיו זו נקודת מפנה. בראש השנה, מתחילה שנה חדשה, ויש פתיחת דף חדש. תראי שהכל ישתנה".

בשעות הצהריים שב השקט לשרור בבית. כפי שביקשה דסי הגיע דוד עם הגיטרה. כל המשפחה התיישרה סביב המיטה של דסי שהייתה ערנית לגמרי, ושרו שירים מתפילת הימים הנוראים כמו: "הנשמה לך והגוף פעלך חוסה על עמלק", "המלאך הגואל אותי מכל רע", "אנא בכוח גדולת ימינך", "אל תתיאש" ועוד. בני המשפחה היו נרגשים ביותר. דוד הפליא לנגן ולשיר, האושר נראה על פניה של דסי. "דוד כשאתה שר אני שומעת את המלאכים".

בתחילה הקשיבה דסי ולבסוף הצטרפה לשירה. משהתעייפה, עצמה דסי עיניה ואמרה תוך חיוך: "המשיכו לשיר אני לא יכולה עוד, אבל אני שומעת אתכם".

בערב בראש השנה תשנ"ז, המשפחה הסבה לשלחן החג. דסי נמנמה במיטתה. מירי ופיני שהו על ידה במשמרות. בליל ראש השנה לאחר חצות נפטרה דסי ונשמתה עלתה למרומים.

ביום השלושים לפטירתה הספיד אותה פרופסור רון: דסי עמדה ברומו של עולם, ועל ידי מעשיה היא מחייבת את כולנו. על ידי התנהגותה הצנועה והמיוחדת היא עומדת במשפט מול כולנו. אם משהו יאמר: "איך אפשר לעשות חסד של אמת בלב שלם כאשר מוטרדים וכואבים?" אומרים לו: "כלום היית מוטרד יותר מדסי וסבלת יותר ממנה?" אם יאמר אדם:

"איך אפשר להיות בשמחה ולעודד אחרים בשעה שנוחלים כל כך הרבה אכזבות?" אומרים לו: "כלום התאכזבת יותר מדסי שעם כל זאת לא פסקה לתת מלבה ולהקרין שמחה?" עם יאמר אדם: "איך אפשר להאמין באמונה שלמה ותמימה כשחרב מונחת על צווארך?" אומרים לו: "כלום ראית את דסי בחודשים האחרונים, בשבועות האחרונים, בימים האחרונים, וכן, אפילו בשעות האחרונות?"

סיכום.

נהינתי לעשות את העבודה על דסי רבינוביץ. למדתי מדסי שצריך לשמוח
וגם לשמח אחרים אפילו שאתה במצבים קשים ולא נעימים. אני מקווה שאני
גם יצליח לשמוח ולשמח אחרים...

ביבליאוגרפיה

הדסה היא אסתר ספר זיכרון להדסה אסתר רבינוביץ ז"ל
הוצאת תבונת אלון שבות תשנ"ז

בשמחה תמיד מלחמתה של דסי רבינוביץ במחלת הסרטן
בהוצאת "כתב וספר"

